

El perill de les llistes obertes

Vivim en un món més que curiós, insospitat i paradoxal. Un món on tothom es creu amb dret a opinar de tot, sigui expert en el que sigui. Ho veiem i sentim cada dia a les tertúlies televisives i radiofòniques —del país i de l'estranger més proper— i gairebé ens estem acostumant a considerar-ho normal: per a donar el teu parer sobre un tema determinat no cal tenir cap coneixement especial ni haver realitzat cap estudi sobre el particular. N'hi ha prou amb saber dir, més bé o més malament, dues o tres frases seguides mínimament intel·ligibles...

És per això que cal destacar els casos excepcionals en que algun representant de les elits culturals, acadèmiques i intel·lectuals catalanes es dignen a complir el seu —teòric?— paper de supervisió i orientació social. Amb major raó, encara, quan formen part de l'eminentíssima classe política que tenim el privilegi i l'orgull de mantenir amb els nostres impostos.

Un exemple paradigmàtic el tinguérem la setmana passada amb l'entrevista que José Montilla va concedir al programa “[Els matins](#)”, de TV3. Aquella beneïda televisió que els socialistes catalans defineixen —sense cap tipus de complex i cada vegada amb major motiu— com *la nostra*...

Les seves declaracions, que transcriu literalment, demostren a bastament que, fins i tot en temps de crisi, encara hi ha fars que il·luminen la foscor i assenyalen el camí. Les seves assenyades i evangelitzadores paraules ens mostren quin és full de ruta o la carta de navegació que ens cal seguir, si pretenem assolir la regeneració democràtica i social del país.

<<Jo no sóc partidari de llistes obertes... Entre altres coses, mmm..., miri, perquè segurament això no necessàriament seleccionaria les persones, eeeh, més capaços, eeeh, sinó segurament, eeeh... —hi ha referències també a Europa, d'això també hem d'aprendre d'Europa...— sinó de determinades persones, eeeh..., que a vegades és per altres mèrits, diguem més de lobby, més de caràcter mediàtic, que arriben, eeeh, a tenir un escó que no... per altres raons... No hem de... El nostre sistema de partits polítics no és tan fort com per a que l'afeblim. Un sistema democràtic, amb uns partits febles, eeeh..., acaba sent una democràcia feble.>>, pontificà el secretari general del PSC des del púlpit catòdic que tan afeblement l'acull quan ho considera necessari.

Novament hem de fer palesa la nostra satisfacció i el nostre més humil agraïment per la fortuna de poder comptar amb uns dirigents polítics, parlamentaris i governamentals d'una tan alta i indiscutible qualitat. Sense ells, ben segur que Catalunya aniria a la deriva, naufragaria miserablement al bell mig de la tempestuosa sensació de desprestigi que es va estenent damunt la política —i, sobretot, de la classe política actual— des de fa temps. I, el que encara fóra més greu, s'hauria enverinat i pol·luït l'immaculat, immutable i sempre envejat oasi català...!

Certament, el sistema de llistes obertes seria perillós. No, perillós no: perillósíssim! Si se'm permet fer política ficció, aquest model temerari —que deixaria en les nostres mans d'electors analfabets l'elecció final dels candidats— podria comportar alguna catàstrofe inimaginable. Per exemple, imitar el període més obscur de la història recent de l'estat espanyol: el govern de José María Aznar. L'únic govern d'un estat civilitzat que comptava —quina barbaritat...!— amb un president que ni entenia ni sabia parlar anglès...!

Sortosament, el sistema de llistes tancades que preconitza Montilla seguirà protegint-nos de nosaltres mateixos i impedit que una tan vergonyosa situació pugui mai produir-se a Catalunya...!

dimarts, 17 de novembre del 2009

© Cesc Serrahima 2009
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

